

FEUILLETON

AMERICAN DENTAL SOCIETY OF EUROPE Jaarvergadering te Stockholm

De 52ste vergadering van de American Dental Society of Europe ligt weer achter ons.

De vergaderingen van de A.D.S.E. kenmerken zich door hun buitengewoon belangrijke en leerzame programma's, en zijn dan ook, — volgens hen die veel nationale en internationale vergaderingen bezoeken, de meest aantrekkelijke.

Het geheim zit geloof ik hierin, dat de „fraternal spirit” zoo intens is, dat die overslaat op de bezoekers en gasten. Iedereen beijvert zich om in zooveel mogelijk van zijn kennen en kunnen te doen deelen. Het sterkst demonstreert zich dit buiten de officieele vergaderingen. Na een zware dag van lezingen en demonstraties, waarop meestal nog een diner of bal volgt, — wordt dan in een of andere hotelkamer nog nagedemonstreerd en uitgelegd. Dan begint midden in den nacht voor een groepje vrienden nog eens een privédemostratie, met een intense discussie. Wanneer men het voorrecht heeft zulke nabesprekingen bij te mogen wonen, dan is dit natuurlijk uiterst leerzaam, en men komt dan altijd weer onder den indruk van de vitaliteit en vakliefde die hierin liggen opgesloten.

De vergadering begon met een cocktail-partij aangeboden door Dr. en Mevrouw S a n d b l ö m, in hun buitenhuis in Saltsjöbaden. Het mooie, warme weer begunstigde dit festijn in hooge mate.

Na dit voorspel begon Maandagmorgen, om precies negen uur, de vergadering. Volgens het programma, konden de gasten vanaf 10 uur komen. Alles was tot de laatste plaats bezet. De Voorzitter begon met een zeer goede rede, waarin hij ook een inzicht gaf van de beteekenis van de tandheelkunde in Zweden. Hij zeide o.a. dat de geheele bevolking in Zweden vanaf 1939 tandheelkundige hulp zal kunnen verkrijgen. De kosten zullen worden gedragen door de Gemeenten en de „Landsting” (Provinciale Raden), die hiertoe groote subsidies van het Rijk zullen ontvangen. De hieraan verbonden tandartsen zullen vaste contracten krijgen, met een beginsalaris van 7500 Kronen.

Hierna begon het wetenschappelijke programma. De eerste spreker was de beroemde mondchirurg D a n i e l F. L y n c h uit Washington.

Zijn voor de vuist gesproken voordracht was imponeerend. Men voelde dat hier iemand aan het woord was, die zijn vak door en door beheerscht. Er volgde een discussie, die op een even hoog peil stond. Gedurende zijn voordracht bekwam mij een gevoel van spijt, dat niet één van onze mondchirurgen en zoo bitter weinig Hollandsche tandartsen deze voordracht hoorden.

Deze voordracht bestond uit ongeveer drie gedeelten. Het eerste over zijn ervaringen uit de praktijk. Over de mislukkingen, de fouten, en hoe hij die overwon. Zijns inziens waren zoowel tandarts als mondchirurg, te eenzijdig met de anaesthesie: Of practisch alles onder locale of regionale anaesthesie, of aan den anderen kant te snel met narcose. Hij ging hier nog uitvoerig op in, en besprak de locale, naar zijn meening juiste indicaties. Hier lag z.i. nog een groot studieveld braak. Verder sprak hij over te vlug chirurgisch ingrijpen bij Parodontose. Hoofdzak blijve prophylaxe, ook in de mondchirurgie. Bij de extracties van de molaren moet z.i. meer gelet worden op de verzorging van de processus alveolaris, opdat deze straks de meest gunstige basis wordt voor de prothese. Dit werd zeer overtuigend aangetoond door de projecties.

In het tweede gedeelte werd geduid op het standpunt van den tandarts met algemeene praktijk. In vele gevallen zou de patient beter gediend zijn, wanneer hij door den algemeenen practicus naar den specialist werd gestuurd. Een meer intense samenwerking tusschen deze twee is zeer gewenscht.

Het laatste gedeelte was zijn visie op de toekomst van de tandheelkunde.

Na deze voordracht kwam **Bert L. Hooper**, uit Lincoln, aan het woord. Onderwerp: „Immediate Denture Technique.” Het zou te lang worden om deze voordracht uitvoerig te beschrijven; beter zou ik kunnen zeggen deze film te beschrijven, want hij verduidelijkte zijn voordracht met een kleurenfilm. Nimmer zag ik zoo'n fraaie en leerzame kleurenfilm. Gedurende de rest van de vergadering hebben we nog eenige films gezien, ook gekleurde en zeer instructieve.

In deze film zag men de behandeling van het begin tot het einde. Zoowel de prothetische als de chirurgische. Het resultaat was verbluffend. Het geweldige applaus was dan ook zeer wel verdiend. Het was goed gekozen, dat deze voordracht juist volgde op die van **Lynch**. Immers toonde deze zeer overtuigend de noodzakelijkheid aan, van elkaar begrijpende samenwerking van protheticus en mondchirurg. Ook hoe deze laatste een juist begrip dient te hebben van de details van de protheseleer. Merkwaardig dat deze collegae zelf die films maken. Waar halen ze toch den tijd vandaan?

Van de middagvergadering wil ik nog de voordracht noemen van den Zweed **G. Heruff** over Dental Radiography. Deze voordracht was mij uit het hart gegrepen. Hij was even ontevreden met de foto's in het algemeen, als ik zelf ben over de mijne. Verschillende van de lezers weten, hoe ik zelf den laatsten tijd werk, om te trachten hierin verbetering te brengen. Het antwoord hierop kon ook **Heruff** nog niet geven.

Den volgenden dag toonden de Noren R. Birch en Marit Hom b, uit Oslo, in een table clinic hun vinding de „Gnatho Film Fix for Teleradiograms”. Inderdaad een heel mooi resultaat. Voor algemeen gebruik in de praktijk, lijkt mij deze methode wel erg omslachtig. Ik heb het apparaat besteld, en hoop de resultaten op een van onze vergaderingen te kunnen laten zien. Hierna volgde een film van Roger F r a e n k e l, uit Parijs. „A new system of Retention of Inlays as Anchorages for Bridges.”

Deze wit-zwarte film was niet te vergelijken met de vorige.

Het idee van die verandering was niet onaardig gevonden, doch lijkt mij op het eerste gezicht onjuist. De vinding is de volgende: in een buisje van ± 2 mm, dat van onderen gespleten is, loopt een passend schroefje, dat aan den onderkant iets wijder is. Wanneer nu dat moertje aangedraaid wordt, gaat het gespleten onderste deel van het buisje uitwijken, en drukt zich vast tegen de kanten van de caviteit aan. Men kan die spanning dus sterker maken naarmate het dieper wordt ingedraaid. De maximum spanning is bereikt, wanneer het schroefje tot in den mond van het buisje is ingedraaid. In de discussie kon men hooren, dat men algemeen van opinie was, dat die inwendige spanning niet physiologisch is, en dat de moderne, eenvoudige caviteits preparatie hier geen behoefte aan heeft.

Hiermede was de eerste werkdag ten einde.

's Avonds was er een allergezelligste receptie, met koud buffet en bal. Het werd dan ook laat voor wij ons te ruste begaven, om den volgenden ochtend weer om 9 uur in de vergadering te beginnen.

Om 9 uur 's morgens was de zaal al weer vol om te kijken naar de prachtige kleurenfilm van M e r r i l l G. S w e n s o n uit New-York, over „Closed Mouth Impressions in conjunction with Central Bearing Point Tracers.” Een levendig applaus volgde op deze film, om den essayist te danken voor het gebodene. In wezen kwam deze voordracht overeen met die van H o o p e r. Technisch waren er echter verschillen in de détail punten. In de vergadering was ditmaal helaas niet veel discussie, en men hoorde alleen het uitspreken van bewondering. Des te meer is 's nachts, „en petit comité”, de zaak onder de loupe genomen. Een résumé ervan komt hierop neer. Het is teleurstellend te zien hoe 'n groot percentage van menschen met volle prothese er rond loopt, waarvan men op verren afstand al kan vaststellen, dat ze een prothese dragen; meestal met een totaal veranderd gezicht, dat in het geheel niet bij het wezen hoort.

Wanneer nu te verwachten is, dat binnenkort toch een volle prothese gedragen zal moeten worden, neemt men de maatregelen om dit zóó, te kunnen maken, dat de patient absoluut zijn zelfde trekken blijft behouden. Met andere woorden: het gezicht, de uitdrukking, stand van de elementen, *alles* is absoluut identiek. Niets verraadt dat de patient een prothese heeft. Wanneer men in de film de patient ziet spreken en lachen, voor de behandeling en later met de prothese, ziet men geen verschil. De patient blijft na de behandeling onder controle, en krijgt een rebasing na bepaalden tijd.

Hierna kreeg P a u l B o y l e, uit Boston, het woord. Deze patholoog anatoom sprak over „Experimental Periodontal Disease”. Deze be-

langrijke voordracht en studie stond sterk onder den invloed van den leider van zijn afdeling, P e r c y H o w e, wiens werk over zijn experimenteële dieët onderzoekingen op dieren, hier wel algemeen bekend is.

Vervolgens sprak S p a l d i n g B o t h, New-York, over „New and less traumatic operative procedure of preparing vital teeth for Jacket Crowns.” Deze voordracht gaf een teleurstelling, daar er niet die verbetering gebracht werd, die de titel beloofde. Des te meer werd de hierop volgende voordracht van C a r l G u s t a v S t e r n, uit Malmö, geapprecieerd. De titel was: „A new type of Jacket Crown for molars and Bicuspidis”. Van harte kan ik S t e r n gelukwenschen met zijn vinding. Het lijkt oppervlakkig veel op een ideale Drumm kroon. S t e r n heeft alle fouten die in de Drumm techniek zitten, op de meest eenvoudige wijze weten te omzeilen. Ik geloof dan ook, dat de S t e r n kroon voor de praktijk een groote aanwinst zal zijn. Ook dit hoop ik in het najaar op onze vergaderingen te kunnen toonen. Zijn juist de premolaren niet voor aesthetische restauraties ons struikelblok?

Hiermede was deze zeer interessante morgen voorbij. Na een gezellige lunch in het hotel, begonnen de table clinics om 2 uur.

Er waren 15 table clinics, maar, doordat er om half vijf een ontvangst met thee en koud buffet op het stadhuis was heb ik er maar 3 van kunnen zien. Maar die waren dan ook de moeite waard. Bij Dr. K a r l W. K n a p p, New-York, heb ik wel een uur staan kijken. Deze table clinic over inlay techniek, was dermate interessant, dat wij op een avond na een diner, waar ik met een zevental collegae uit Londen en twee uit Parijs met K n a p p, napraatten, hem trachtten te vermurwen om een post-graduate course te geven. Zijn antwoord was: „If you pay my trip, I'm willing.” Om kort te gaan, begin September hadden wij de post-graduate course in Londen.

C a r l W a h r-H a n s e n uit Oslo, demonstreerde 2 patiënten. Een waar 6 jaar geleden amalgaam vullingen waren gemaakt, en één patient met inlays en bruggen. Zijn amalgaam techniek was heel interessant, en ik breng hem hulde zooals die vullingen er in den mond uitzagen. Ik vroeg, hoe lang hij over zoo'n vulling werkte, en geloof, dat ik dan toch in denzelfden tijd twee inlays kan maken, tegen één zoo'n amalgaam vulling. Maar nogmaals, ze waren buitengewoon mooi.

B r u n o W e i g e l e, Leipzig, demonstreerde „Chlorene gas therapy in the treatment of all diseased conditions of roots”. De demonstratie werd zeer overtuigend gegeven. De waarde ervan kan ik niet beoordeelen. De gevaren die bij de ozon behandeling van F i s h e r kunnen optreden, zooals bv. emphysemen, worden hier voorkomen. Het zal echter interessant zijn, deze therapie in het oog te houden, om te zien hoe die zich in de toekomst ontwikkelt.

Verder demonstreerde hij ook: „A simplified method in the construction of bridges and splints with an automatic parallelometer.” Dit is heel ingenieus bedacht, en is vooral bedoeld voor de constructie van fixeerapparaten.

Hierna spoedde ik mij naar het stadhuis.

Wij waren allen onder den indruk van dit grootsche bouwwerk. De

ontvangst, de speeches, het buffet, alles was in een woord prachtig.

Om 8 uur werd ons een diner aangeboden door de American Dental Society of Sweden. Dit was een diner met dames; na afloop werd weer gedanst, zoodat we weer heel laat thuis kwamen. Tot mijn verbazing kon ik den volgenden morgen om 9.15 haast geen plaats meer krijgen om de gekleurde film van G e r a l d I. B r a n d o n uit Baltimore te zien over: „Construction of porcelain Inlays, reproducing the normal Contour of the Gum and natural Gingivae due to recession.” Nieuwe gezichtspunten gaf deze voordracht niet. Wel demonstreerde hij duidelijk dat het voornaamste punt bij dit werk in het preciese en de details ligt. Maar is dit niet overal in ons vak?

Hierna kregen we weer een leerzame voordracht van R i c h a r d H. K i n g s e y, Ann Arbor: „Diagnosis in Denture Prothesis”. Deze voordracht was zeer to the point.

Na een haastige lunch, volgden de table clinics. Dit keer waren er 17.

Speciaal noem ik hier O s c a r J e r o m e C h a s e, New-York: Gold inlays-indirect method, with applications to bridge work, Chase, die beroemd is voor zijn superieur werk, had dan ook groote belangstelling om zijn tafel.

I v a r K r o h n, uit Oslo, demonstreerde „Improved partial Dentures for the public, — for patients of limited means.”

B i r g e r N y g a a r d O s t b y van Oslo, „Histological control of rootfillings, rootfilling technique. Ook dit was heel interessant.

Een lezing van deze man over dit onderwerp, in combinatie met W e i g e l e uit Leipzig, zou zeer aanbevelenswaardig zijn. Laten de besturen van onze verenigingen er eens over denken om ze uit te noodigen.

G u s t a v K ö h l e r, Malmö, demonstreerde: „A new method of frontal fixation in accordance with the system of T r u e m a n - W i t k o w s k i. Deze methode voor een fixeer apparaat lijkt me buitengewoon praktisch, eenvoudig en mooi. Ik geloof, dat dit voor de algemeene praktijk een uitkomst is. —'s Avonds hadden we een jaar diner waar een allerprettigste stemming heerschte, en waar ook Dr. B u r k h a r t aanwezig was.

Als gewoonlijk waren er gedurende de vergadering tentoonstellingen van S.S. White, the Amalgamated, en een stuk of tien andere firma's. White bracht een verbeterd silicate cement, waarvoor verschillende collegae zeer veel lof hadden. The Amalgamated Dental bracht nieuwe tanden voor prothese werk die gemaakt zijn van Prisma porcelein. Ze waren heel mooi, een groot succes voor A d r i a a n s e n en K r a u s, die de uitvinders en de ontwerpers ervan zijn.

De laatste dag bestond uit een boottocht, (ons aangeboden door de Zweedsche Tandartsen Vereeniging), in de Zweedsche Archipel.

Schitterend weer begunstigde in hooge mate dezen onvergetelijken dag. De tocht was prachtig, en de stemming aan boord zonder één wanklank. L i n d b l ö m speelde onvermoed op zijn harmonica, en er was een liedjeszanger aan boord. Er werd een lunch genuttigd, er werd gedanst, en het „skol” was niet van de lucht.

's Avonds was er nog een business meeting.

Het nieuwe Bestuur werd gekozen, en de plaats bepaald voor de volgende vergadering. Als Voorzitter werd L e C r o n gekozen. De verdere functionarissen worden voor 3 jaar gekozen. Ondergeteekende kreeg een plaats in het bestuur. Het volgend jaar vergaderen we in Zwitserland, na de vergadering van de F.D.I.

Tot slot wil ik nog mijn spijt betuigen, dat van de Hollanders alleen H o e k s e m a en Mejjuffrouw S p r u y t aanwezig waren.

Ik zou alle Hollandsche D.D.S. —, en dan in het bijzonder de jongeren onder ons willen toeroepen: „Kom toch naar de vergaderingen van de American Dent. Society of Europe; wordt er lid van; ge zult er zóóveel aan hebben voor Uw praktijk en ook als mensch, omdat ge er zooveel goede vrienden zult maken.”

V. D. BERG.